

עפ"ת 28665/10/22 - רועי רון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 28665-22-10 רון נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90520625956

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובסקי
מעורער רועי רון ע"י ב"כ עוה"ד ליאור שטוצר ועו"ד מרון
עוזא
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד שיר מטווי
משיבה

פסק דין

בפני ערעור נגends החלטת בית המשפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופט ע' בר) בהmesh 8692-06-22 מיום 5.9.22 לפיה נדחתה בקשה המערער להארכת מועד להישפט מיום 19.6.22 בגין 3 הוצאות תשלום קנס (דוח מס' 90519262613 ודוח מס' 90521405705 שעוניהם ח齊ת צומת באור אדום על ידי רכבו של המערער, בימים 29.5.21 ו- 13.2.21; הדוח השלישי (מס' 90520625956) עניינו בעבירות מהירות מיום 5.9.20).

יעיר, כי בבקשת צוין כי אחת מהubenיות בוצעה בשנת 2019 (סעיף 25 לבקשתה), ומדובר בשגגה המבוססת ככל הנראה, על הוצאה רשות הרישי שנשלחה למערער ביום 7.12.21 וצורפה לבקשתה, בדבר אמצעי תיקון שהושתו על המערער בגין צבירת ניקוד (להלן - **הוצאה רשות הרישי**).

המערער אינו כופר בכך שהוא בעלי הרשות של הרכב במועד ביצוע העבירות, אולם לטענתו מכר את הרכב לאחוטו עדי רון - גלבוע (להלן - **החותם או עדי**), וגיסו, דרור גלבוע (להלן - **הגיס או דרור**), עוד בחודש 7/2018, ללא העברת הבעלות הרשמה, וזאת מתוך רצון למנוע את ירידת ערכו של הרכב ברישום בעליים נוספים. המערער טען לפיכך כי הרכב לא היה כל ברשותו, וממילא לא ביצע את העבירות המזוהות. המערער ציין בנוסף כי העביר את הבעלות על הרכב לחבריו, בחודש 3/22.

עוד נתען בבקשתה, כי המערער, וכן גם אחוטו, לא קיבלו את הוצאות הקנס שנשלחו לכתבתו הרשמה של המערער שהיא כתובה של אחוטו, נכון כרגע של המערער, שלא התגורר כלל אצל אחוטו, "**לא יהיה ידוע במעטן**", וכתובתה של האחות שמשה אותו רק לצורך קבלת דבריו דואר, כסידור ארעי, והמערער עדכן כתובתו רק במועד כלשהו לאחר מכן. המערער טען בעניין זה כי הנית שדבריו הדואר הנשלחים אליו יגעו מענה של האחות, שם משפחתה לפני נישואיה, היה זהה לשם של המערער, אולם הסתבר לו כי הדוחות הוחזרו לשולחן בשל בעיותיה הקשורה בשינוי שמו לכתבתה של האחות.

המערער מוסיף וمبahir כי בבדיקה אקראית באינטרנט בחודש 10/21 גילתה לראשונה, דבר קיומו של הדוחות לעיל,

שצברו כבר תוספות פיגור נכבדות, ובעקבות פניטו לאחוטו, שולמו הדוחות במספר חודשים חדשים, עד חודש 12/21 אצין כבר עתה, כי בתצהירו של המערער, שוצרף לבקשתה, וכך גם בתצהיריו האחות והגיס, צוין כי nondע למערער על הדוחות עוד קודם לכן, בחודש 8/21, וכן צורף לבקשתה אישור תשלום ראשוני מיום 19.8.21 המעיד על מודעות לקיום הדוחות עוד בחודש אוגוסט 21. לטענת המערער לא הבינו הוא וקרובי המשפחה, בעת התשלום, מהם השלכות תשלוםם הכנס ואילו הסבת הדוחות על שם מי שנגה בפועל ברכב.

בעקבות שליחת הودעת רשות הרישוי פנו המערער ודרכו למשטרה ביום 3.2.22 בבקשת להסביר הדוחות, והבקשת נדחתה ביום 10.2.22 נכון addCriterion הגשת הבקשה. ביום 6.4.22 פנה עו"ד שטלצ'ר למשטרת ישראל ב"בקשת ערעור" על החלטת המשטרה, אולם גם בקשה זו נדחתה ביום 8.5.22, כעולה מתגובה המשטרה שצורפה לבקשת בית משפט קמא.

בבקשה למתן הארכת מועד להישפט, נטען כי חלף זמן לא רב מאז שנודיעו למערער על קיומם של הדוחות ועד הגשת הבקשה; כי לנוכח הנסיבות שהוצעו, ולצורך מניעת עיוות דין למערער שלא ביצע את העבירות והצביע על זהות הנגאים, שחתמו על תצהיריהם שצורפו לבקשתה, הרי שיש לאפשר במקרה זה, הארכת מועד להישפט; עוד נטען כי במקרים אחרים התקבלו בקשות דומות על ידי ערכאות אחרות.

בית משפט קמא לא ראה מקום לקבלת הבקשה. צוין כי נוכח הוראת סעיף 229 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - חוק סדר הדין הפלילי) "יחשב תשלום דוח כהודה באשמה, הרשעה ונשיאה בעונש אלא אם טובע מושטרתי ביטול הדוח לאחר תשלוםו. תשלום הדוח הופך אותו לחלוות וחיל עיקרונו סופיות הדיון". רק לעיתים נדירות ניתנת הארכת מועד להישפט בין דוח ישולם, גם כאשר הטענה היא שהדוח שולם על ידי אחר...". עוד נקבע כי טענת עיוות הדין אינה יכולה להתකבל, שכן התצהירים של עדי ודרכו לפיהם הרכב היה בשימושם הינם "סתמיים" ללא כל בסיס עובדתי, והמצהירים לא ציינו "מי מבין שניהם הוא הנג או נג ברכב במועד ביצוע העבירות"; בנוסף צוין כי לא הוצג כל תיעוד כגון פוליליט ביטוח, כי הרכב אכן היה בשימוש בני הזוג מאז שנת 2018, כי הרכב נמכר להם, ואף לא הוצג אישור העברת בעלות משנה 22, ומ声称 לא הוכח חשש ממש לעיוות דין. בנוסף נקבע, כי חל שיינוי מאז תשלום הדוחות ועד הגשת הבקשה להארכת מועד בחודש 7/22.

בערעור מבקש המערער, באמצעותbai כוחו, עו"ד שטלצ'ר ועזרו, לבטל את החלטת בית משפט קמא ולאפשר הארכת מועד להישפט, או לפחות להורות על החזרת הדיון לבית משפט קמא לשמייעת טענות והתרשםות ישירה מגישיו המצהירים, נוכח הקביעה כי הנטול הראייתי לא הורם, וחקירת המצהירים הייתה עשויה לתרום להפגת אי הבahirות הראייתית עליה עמד בית משפט קמא בהחלטתו; נטען בנוסף, כי למערער יגרמו עיוות דין ונזק נוכח השתת אמצעי תיקון בגין עבירות שלא בוצעו על ידו, וכי אף היחסים בין המעורבים שובשו, נוכח הנסיבות שתוארו. עוד צוין כי בית משפט קמא נתפס לכל טעות בכך שקבע כי המצהירים לא פרטו את מועד הנהיגה על ידם, שכן בתצהיריהם שהוגשו במסגרת הבקשה למשטרת ישראל בחודש אפריל 22, פורטו מועד השימוש ברכב. עוד נטען כי הבקשה הוגשה לבית המשפט ללא שיינוי, בחודש יוני 22 (ולא בחודש يولי כפי שצוין בהחלטה), וכי מאז שהתגללה העניין, המערער וקרובי פועלו לא ליאוט לצורף הסבת הדוחות נוכח הודעת רשות הרישוי.

דין

הוראת סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי קובעת סדר זמנים מוגדר ותחום להגשת בקשה להישפט לאחר המצאת הודעת תשלום קנס.

על פי ס"ק (א)(2) יש להודיע על רצון להישפט תוך תשעים ימים מיום הממצאת הودעת תשלום הקנס. על פי ס"ק (א)(1) ניתן להגיש ל התביעה בקשה לביטול הودעת תשלום קנס תוך 30 ימים, וכי אם נטען "שהעבירה בוצעה שלא בידי מי שקיבל את ההודעה, ובעל הרכב מבקש להוכיח מי נהג ברכב...", ניתן להגיש ל התביעה את הבקשה לביטול בתוך תשעים ימים מיום הממצאה; החלטת התביעה בבקשתה לפי פסקה זו סופית, ואולם רשאי הנקס להודיע על רצונו להישפט. עוד נקבע בס"ק (2) כי "מי שהגיש בקשה לביטול כאמור בפסקה (1) לא יהיה רשאי להודיע על רצונו להישפט כאמור בפסקה (2), אלא תוך שלושים ימים מיום הממצאת ה Hoduda על החלטת התביעה בעניין הביטול".

בצד הוראה זו מתאפשרת על פי הוראות סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, הגשת בקשה לביטול המשפט באיחור, לאחר חלוף המועד הקבוע בסעיף 229(א) "ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה)", **בשינויים המחייבים, או מנימים מיוחדים אחרים...**" שיפורט בית המשפט בהחלטתו. על פי סעיף 229(ה) יש להראות כי הבקשה לא הוגשה במועד "בשל סיבות שלא היו תלויות בבקשתו ושמנו ממנה להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה".

על פי הוראה נוספת הקבועה בסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי רואים בנסיבות הקנס הודהה המשכילת הרשות, ואולם נקבע כי הוראה לא תחול אם טובע ביטול את הودעת תשלום הקנס או אם הורה בית המשפט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230. על פי הוראות סעיף 229(ח)(2) אם לא שולם הקנס, וחלפו המועדים להגשת הבקשה לביטול, או שהוגשה בקשה ונדחתה, יראו את מקבל הודעת הקנס "**כאי לו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקבע בהודעת תשלום הקנס.**".

לאחר שקידת הטענות אין אני מוצא כי מתקיימות בעניינו של המערער נסיבות המצדיקות הארצת מועד להישפט בגין הדוחות הנדונים.

גם אם אניח כי הרכב היה בשימושו של האחות והגיש בתקופה הרלוונטית למועד ביצוע העבירות, ללא צורך להידרש לחקרת המצהירים, לא ניתן לקבל טענה כי המערער "**לא ידע ולא יכול היה... לדעת**" על קיום הדוחות, באופן המצדיק חריגה מסד הזמן שנקבע בהוראות סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי (ראו בעניין זה - רע"פ 2096/07-**ציפורה כוכבי נ' מדינת ישראל** (1.5.07); רע'פ 8927/07-**سعد אבו עסב נ' מדינת ישראל**, 29.1.2008); המערער שנותר כל העת בעלי הרשות של הרכב, היה צריך לפחות להיות מודע לאפשרות, ولو גם אפשרות רחוקה, כי עלולות להתקבל הודעות קנס בשל השימוש ברכב באותה תקופה. הטענה כי לא קיבל את הודעות הקנס, בשל אי הבahirות הקשורה בכתובתו, אינה יכולה לסייע לו, ואין די בהנחה לא מבוססת הקשורה בדמיון בין השמות, כי דבריו הדואר יגעו לטעודתם חרף כך שהumarur לא התגorder עוד בכתובות אלה נשלחו הודעות הקנס, שכן "**ambilio של כל-**רכב אתה מצפה - וזהי גם חובה על-פי חוק (ראו סעיף 17 לחוק מרשם האוכלוסין, התשכ"ה-1965; סעיף 2 לחוק עדכון כתובת, התשס"ה-2005) - כי יdag לך שהכתובות המצויה בידיהם של גורמי התעבורה היא כתובתו האמיתית. מקום בו לא עשה כן, לא יכול הוא להישמע בטענה כי דבריו דואר שנשלחו לכתובת השניה **לא הגיעו לידיו**". (רע"פ 2096/07-**cocobi נ' מדינת ישראל**, שהוזכר לעיל).

זאת ועוד; גם משעה שהumarur היה מודע לדבריו,קיים הדוחות, והודיע לקרוبي על קיום קנסות וציבורת תוספות פיגור, בחודש אוגוסט 21 כאמור, לא פעל המערער להסביר הדוחות, אלא רק לאחר שנשלחה אליו הודעת רשות הרישוי בחודש דצמבר 21. בטענת המערער כי לא הבין כי תשלום הקנסות יביא להרשעתו על פי הוראות סעיף 229(ח)

לחוק סדר הדין הפלילי, אין כדי להוות מענה לכך שגם אם לא היו מושלים הנסיבות, ההרשעה הייתה מתחייבת מכוח סעיף 229(ח2) לעיל, נוכח חלוף המועדים; מתקשה אני לקבל טענת המערער בעניין זה, גם נוכח מודעונו לחובו כבulario של הרכב בתשלום הנסיבות, והאפשרות כי ישתו נקודות ואמצעי תיקון לא הייתה איפוא, בלתי צפוייה.

אין אני מקבל את הטענה הנוספת כי המערער פעל בשקיידה רואיה מחודש דצמבר 21 ואילך עד שהגיע בקשתו להארכת מועד לבית המשפט בחודש יוני 22. חרף חלוף המועדים על פי הוראת סעיף 229 סבר מושם מה המערער, כי עליו לפנות שוב ושוב למשטרת ישראל בבקשת ה dochot, והחליטו לפנות לבית משפט קמא נועתה באיחור רב, 13-19 חדשים לאחר מועד ביצוע העבירות, וכ- 10 חדשים לאחר שנודע למערער, כנטען על ידו, על קיום הדוחות בחודש 8/8. המערער לא הצליח לשכנע נוכחות האמור, כי הבקשה לבית משפט קמא להארכת המועד לא הוגשה במועדה "בשל סיבות שלא היו תלויות בבקשתו ושמנעו ממנו להגישה במועד והוא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המונית", ו邏輯 לא ניתן להצדיק את השהוי הרוב בהגשתה (והשוו: רע"פ 14/2018 טיטלבאום נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.10.2014)).

המעערר סבור בנוסף, כי יש להתחשב בטעنته בדבר גרים עיוות דין נוכח כך שאחרים נहגו ברכב במועד ביצוע העבירות. אולם יש לזכור כי הטענה שאחר נהג ברכב אין בה כדי לרפאו כל מחדל הקשור בשינוי בליך ובלתי מוצדק, בהגשת בקשה להארכת מועד, עד כי השיקולים הקשורים בסופיות וביעילות הדיון נסוגים מפניה.

כך הובהר על ידי כב' השופט רובינשטיין בעניינה של בקשה להארכת מועד לצורך הסבת הדוח על שם אחר, שהוגשה בשינוי: "בקשת המבקש לנזוך את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובנסיבות הסבה יוכל להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת החוק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שככל מהותן ליעיל ולקיים הליכים (ראו והשוו רע"פ 01/2018 איטליה נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793, רע"פ 07/2000 חסן נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 7)."

כך צוין על ידי כב' השופט שהם בעניין אחר בו הוגשה הבקשה בשינוי ללא מתן הסבר מספק: "גם טענתו של המבקש, לפיו ההארכה נדרשת לשם הסבת הדוח" חות על שם של נהגים אחרים שהשתמשו ברכב, אין בכוחה להועיל לבקשת בנסיבות העניין...". (רע"פ 14/2018 טיטלבאום נ' מדינת ישראל, שהוזכר, פסקה 4).

נוכח האמור לא ראייתי מקום לקבלת הערעור, והוא נדחה לפיכך.

مذكرות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדים.

ניתן היום, ז' טבת תשפ"ג, 31 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.

